

BO SIEGBAHN:

Kyrkligt in hopp

Man kan till nöds förstå den känsla av att befinna sig utanför som tycks känneteckna en del svenska kyrkoledare inför olika sociala och politiska manifestationer i dagens Sverige. Trots att kyrkans centrala uppgift måste vara att verka för människors själsliga välbefinnande, har under de senare åren kyrkan sökt sig ett vidare arbetsfält.

Man har trots sig ha en speciell uppgift att fylla när det gäller fredssträvandena och har till den ändan skapat ett särskilt fredsforskningsinstitut i Uppsala. Det är emellertid tvivel underkastat om kyrkan på egen hand här kan åstadkomma så stora ting; vettigare vore säkerligen att söka verka inom befintliga organisationers ram.

Ett annat verksamhetsfält som kan äventyra kyrkans anseende är tillkomsten av den s k novemberveckan. Här söker de ansvariga att på olika sätt driva kravet på en isolerad svensk nedrustning, med en angiven första målsättning att skära ned militärutgifterna med 2,5 % om året. Vilka allmänna överväganden ligger bakom dessa krav? Det behöver ju inte särskilt sägas att en stor opinion i och för sig är för en betydande internationell nedrustning med vad det skulle kunna innebära av

ökade resurser till andra angelägna uppgifter.

Särskilt på det internationella fältet är det anledning att uppmana till viss försiktighet, då okunnighet om internationella förhållanden lätt kan leda vilse. Inom Kyrkornas Världsråd har detta många gånger visat sig. Svenska religiösa ledares entusiasm att på ett alltför tidigt stadium välja in ryska ortodoxa kyrkan, då man borde insett att ingen rysk kyrkorepresentant tidigare kunde agera utan uttryckliga order från den politiska ledningen är ett exempel.

Ärkebiskopen Werkström var för någon tid sedan i spetsen för en kyrklig delegation på officiellt besök i Mellanöstern. Därvid hade han i ett förberett tal för israeliska ledare framhållit hur lycklig han var över att befinna sig i Palestina och där efter övergått till att ge israelerna en del välmentade men kraftfulla råd om hur de skulle tackla sina utrikespolitiska problem.

Man måste akta sig så att inte kyrkorepresentanter i bästa välvilja medverkar till att snarare försämrade än förbättrade Sveriges relationer och möjligheter att göra konstruktiva insatser i strävandena mot en bättre och fredligare värld.